

Núria Bendicho Giró debuta en novel·la amb 'Terres mortes', una obra fosca i rural que beu d'autors clàssics catalans

Un passat amb futur

Lluís Lloret
BARCELONA

Anagrama, a través del capapallones que és el seu premi de novel·la en català, està formant una pedrera d'autors joves però amb bagatge cultural que escriuen molt bé i, a més, ho fan de manera personal, no tant per diferenciar-se de corrents literaris més comercials, sinó perquè el cos (creatiu) els ho demana, els ho imposa.

La darrera perla trobada, però no cultivada, és *Terres mortes*, debut de Núria Bendicho Giró (Barcelona, 1995).

L'original va ser presentat al premi el 2020, any en què va guanyar Anna Ballbona amb *No soc aquí*. El jurat va recomanar la publicació del text de Bendicho. "Els dos membres del jurat escriptors, Imma Monsó i Jordi Puntí, la van detectar com «un dels seus», comenta l'editora Isabel Obiols.

"La Núria és un esperit lliure i viatger; es va treure la carrera de filosofia llegint pel seu compte, gairebé sense anar a classe", segeix Obiols, abans d'afe-

gir que han trigat uns mesos més del que tenien previst per publicar-la perquè la pandèmia els ha trastocat la programació.

La mort violenta d'en Joan, fill d'una família rural que viu aïllada, és l'inici de l'obra que parla d'una nissaga maleïda. Cada un dels tretze capítols està mostrat des del punt de vista—perquè la veu narradora és la mateixa— d'un personatge diferent: Nen, Maria, Pare, Capellà, Rosa, Mare, Enriqueta...

"*Terres mortes* és una novel·la polifònica, vigorosa, contundent, feréstega, situada a finals del segle XIX o inicis del XX en un

"He volgut retre homenatge a la tradició d'autors que m'han empès a escriure"

entorn rural, amb una coda final barcelonina, en què Bendicho ofereix una mirada feminista sobre les relacions de poder i les familiars en un univers atàvic", explica l'editora.

"Visc la literatura d'una manera molt intuïtiva, no m'agrada que em diguin què haig de llegir, per això hi ha llibres que he abandonat de seguida i altres que he llegit sis vegades", comenta l'autora. Quina mena de llibre ha rellegit tant? "*Absalom, Absalom!*", de Faulkner, no m'avorreix mai", respon.

Altres autors que l'han format són "la Rodoreda de *La mort i la primavera*, *Réquiem por un campesino español*, de Sender, obres de Bernhard, de Víctor Català, de Vallmitjana, de Prudenci Bertrana..., Guimerà, com es pot veure al títol", detalla. "He volgut retre homenatge a la tradició d'autors que m'han empès a escriure. Soc poc acadèmica, escric a partir del que em comou", declara Bendicho.

El més contemporani que cita és Saramago. "M'agrada la lleugeresa amb què parla de temes

Núria Bendicho Giró ha debutat en novel·la amb una obra carregada de maduresa i talent ■ LAURA RUBIO TROITÑO

existencials." "La contemporaneïtat la visc més a través del teatre." De petita volia ser escriptora, pintora—l'aroma pictòrica, la sensualitat descriptiva és present a l'obra— o actriu. "M'agradaria escriure teatre, però no sé si tinc talent per fer-ho. La novel·la, un cop publicada, és morta; en canvi, el teatre, dalt de l'escenari, és viu, imprevisible."

Sobre l'obra comenta: "És una història que passa en dos dies. Qui ha matat el Joan? No ho sabrem fins al final, és clar, i, més que qui, importa el motiu." "Vaig començar aquesta obra quan no era feminista... Després em vaig haver de definir", confessa. "A l'obra, les dones pateixen molt perquè va de famílies amb els membres encadenats els uns als altres en un espai clos, sense poder

sortir del lloc que *els corporans*; i també és violenta perquè la societat ho és, però quan ho escrius sembla que la violenta ets tu." "Admeto que les escenes grotesques m'agraden, m'ho he passat bé fent-les", reconeix amb un somriure satisfet.

Pensa escriure més del passat rural. "La soledat de la ciutat no és tan diferent de la del camp. A més, escriure del present limita la creació, que és més lliure si parles del passat o del futur", opina l'autora.

Núria Bendicho té 25 anys i una maduresa creativa i estilística que seria insultant si no fos perquè, tot i les lloances que rep i la fan enrojolar, es mostra conscient de les seves limitacions, de tot el que li queda per aprendre. Toca de peus a terra. Una terra ben viva. ■